

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 lutego 2016 r. Sąd R. dla Ł. w Ł. zezwolił wnioskodawcom E. R. i G. G. na złożenie do depozytu sądowego kwoty 41 667 złotych tytułem realizacji zapisu testamentowego zawartego w testamencie I. A., z tym zastrzeżeniem, że świadczenie złożone do depozytu może być wypłacone na żądanie D. A.. W uzasadnieniu wniosku Sąd wskazał, że według treści wniosku, wnioskodawczynie wyraziły gotowość wykonania zapisu i wezwały wierzyciela do wskazania numeru konta bankowego lub adresu pod jaki nadany ma zostać przekaz pocztowy z kwotą zapisu. Wierzyciel nie odpowiedział na wezwanie wnioskodawczyń. Sąd Rejonowy podniósł, że z uwagi na wysokość kwoty zobowiązania zrozumiałe jest wystąpienie dłużniczek o wskazanie numeru konta na jaki świadczenie może być spełnione. Mimo wszystko, według twierdzeń, wnioskodawczynie wносиły również o podanie adresu, na który ma być dokonany przekaz pocztowy. Te okoliczności dają podstawę do przyjęcia, że z uwagi na przyczyny leżące po stronie wierzyciela spełnienie świadczenia było obiektywnie niewykonalne w drodze zwykłych czynności i staranności jakiej można od dłużnika wymagać. Zatem w ocenie Sądu zachodzi po stronie wierzyciela okoliczność uniemożliwiająca dłużnikom wykonania zobowiązania zgodnie z jego treścią. Należy przy tym wskazać, że nie muszą być to przyczyny, które całkowicie wyłączają spełnienie świadczenia ale z uwagi na brak współpracy wierzyciela przy wykonaniu zobowiązania obarczają dłużnika zbyt dużym ryzykiem. Wierzyciel nie miał obowiązku podawania numeru konta, jednakże w okolicznościach niniejszej sprawy uwzględniając fakt, że mimo wezwania nie wskazał oczekiwać co do sposobu spełnienia świadczenia, musiało skutkować to uznaniem, że zachodzi okoliczność wskazana w art.486 k.c.

Apelację od postanowienia Sądu Rejonowego wniósł uczestnik D. A., zarzucając zaskarżonemu postanowieniu naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie:

- art. 693¹ k.p.c. poprzez wadliwą ocenę, że według przytoczonych okoliczności złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego było uzasadnione,

- art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i błędnego uznania, że pismo uczestnika z dnia 7 stycznia 2016 r. zawiera element odmowy przyjęcia świadczenia.

Skarżący zarzucił nadto naruszenie art. 467 pkt 4 k.c. w zw. z art. 486 § 2 k.c. poprzez błędną wykładnię i zastosowanie przejawiające się w przyjęciu, że przyczyny podane we wniosku korelują z przesłankami ustanowienia depozytu sądowego, a wierzyciel dopuścił się zwłoki. W oparciu o wskazane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie wniosku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest zasadna, choć nie wszystkie podniesione w niej zarzuty zasługują na uwzględnienie.

Przed przejściem do oceny zarzutów naruszenia prawa procesowego należy przypomnieć, że zgodnie z dyspozycją art. 693¹ k.p.c. w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, ograniczając się do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione. W niniejszej sprawie Sąd I instancji zgodnie z dyspozycją powołanego przepisu nie oceniał dowodu z postaci powoływanego w apelacji pisma z dnia 7 stycznia 2016 r. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Rejonowy nie odnosił się do wskazanego pisma, lecz skupił się na twierdzeniach zawartych we wniosku. Całkowicie bezzasadny jest więc zarzut naruszenia art. 233 k.p.c.

Wniosek złożony w niniejszej sprawie odwoływał się do tego, że wnioskodawczynie wezwały wierzyciela do wskazania numeru rachunku bankowego lub adresu, pod jaki ma zostać przesłany przekaz pocztowy, natomiast uczestnik nie odpowiedział na wezwanie (k. 3). W ocenie Sądu Rejonowego okoliczności te uniemożliwiają dłużnikom wykonanie zobowiązania zgodnie z jego treścią, albowiem obciążają dłużniczki zbyt dużym ryzykiem. Sąd Okręgowy nie

podziela tego stanowiska. Należy bowiem wskazać, że przepisy prawa nie przewidują obowiązku posiadania rachunku bankowego przez osoby fizyczne nie będące przedsiębiorcami. Brak znajomości numeru rachunku bankowego wierzyciela nie może być zatem traktowany jako okoliczność uniemożliwiająca spełnienie świadczenia. Zgodnie natomiast z art. 454 § 1 zd. 2 k.c. świadczenie pieniężne powinno być spełnione w miejscu zamieszkania lub w siedzibie wierzyciela w chwili spełnienia świadczenia. Jak wynika z treści wniosku, wnioskodawczyniom znany jest adres zamieszkania wierzyciela. Wobec tego, nie ma podstaw by zakładać, że przekaz pocztowy powinien być nadany pod inny adres. Przed złożeniem wniosku o przyjęcie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, dłużniczki powinny więc podjąć próbę spełnienia świadczenia w miejscu zamieszkania wierzyciela (czy to osobiście, czy to posługując się przekazem pocztowym lub inną postacią pomocy osoby trzeciej), chyba żeby wierzyciel oświadczył, że świadczenia nie przyjmie. W tym stanie rzeczy, twierdzenia zawarte we wniosku nie uzasadniają przyjęcia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego. Sąd Rejonowy naruszył zatem art. 467 pkt 4 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie.

Wobec powyższego, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone orzeczenie i oddalił wniosek.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestnikowi z urzędu przyznano ze środków Skarbu Państwa na podstawie art. 22³ § 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych. Wysokość kosztów określono na podstawie § 8 ust. 1 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym przed dniem 27 października 2016 r. (Dz.U..2015.1804).